

آرامی قوم خدا

¹ پس بترسیم مبادا با آنکه وعدهٔ دخول در آرامی وی باقی می‌باشد، ظاهر شود که احدی از شما قاصر شده باشد.² زیرا که به ما نیز به مثال ایشان بشارت داده شد، لکن کلامی که شنیدند بدیشان نفع نبخشید، از اینرو که با شنوندگان به ایمان متحد نشدند.³ زیرا ما، که ایمان آوردیم، داخل آن آرامی می‌گردیم، چنانکه گفته است: در خشم خود قسم خوردم که به آرامی من داخل نخواهند شد. و حال آنکه اعمال او از آفرینش عالم به اتمام رسیده بود.⁴ و در مقامی دربارهٔ روز هفتم گفت که: در روز هفتم خدا از جمیع اعمال خود آرامی گرفت.⁵ و باز در این مقام که: به آرامی من داخل خواهند شد.⁶ پس چون باقی است که بعضی داخل آن بشوند و آنانی که پیش بشارت یافتند، به سبب نافرمانی داخل نشدند،⁷ باز روزی معین می‌فرماید چونکه به زبان داود بعد از مدت مدیدی، امروز، گفت، چنانکه پیش مذکور شد که: امروز اگر آواز او را بشنوید، دل خود را سخت مسازید.⁸ زیرا اگر یوشع ایشان را آرامی داده بود، بعد از آن دیگر را ذکر

نمی‌کرد.⁹ پس برای قوم خدا آرامی سبب باقی می‌ماند.¹⁰ زیرا هر که داخل آرامی او شد، او نیز از اعمال خود بیارامید، چنانکه خدا از اعمال خویش.¹¹ پس جدّ و جهد بکنیم تا به آن آرامی داخل شویم، مبادا کسی در آن نافرمانی عبرت‌آمیز بیفتد.¹² زیرا کلام خدا زنده و مقتدر و برنده‌تر است از هر شمشیر دودم و فرورونده، تا جدا کند نفّس و روح و مفاصل و مغز را، و مُمیز افکار و نیت‌های قلب است،¹³ و هیچ خلقت از نظر او مخفی نیست بلکه همه‌چیز در چشمان او که کار ما با وی است، برهنه و منکشف می‌باشد.

برتری عیسی بر کاهنان اعظم

¹⁴ پس چون رئیس کهنهٔ عظیمی داریم که از آسمانها درگذشته است، یعنی عیسی، پسر خدا، اعتراف خود را محکم بداریم.¹⁵ زیرا رئیس کهنه‌ای نداریم که نتواند همدرد ضعف‌های ما بشود، بلکه آزموده شده در هر چیز به مثال ما، بدون گناه.¹⁶ پس با دلیری نزدیک به تخت فیض بیاییم تا رحمت بیاییم و فیضی را حاصل کنیم که در وقت ضرورت ما را اعانت کند.